

v o d y: Prvý soud požaduje na navrhovateli zálohu ke krytí útrat konkursního řízení z důvodu, že tu není jmění, které by stačilo k úhradě těchto útrat, a že ani není osvědčen odpůrčí nárok. Avšak, jak spisy o pozůstalosti Alfreda P-a je zjištěno, dlužníku Ludvíku P-ovi, bratru zůstavitele, z pozůstalosti této připadl dědický podíl 1/6 čisté pozůstalosti, odevzdací listina byla vydána dne 31. října 1931 a tento dědický podíl 5.655 Kč byl již dne 14. listopadu 1931 dlužníku Ludvíku P-ovi zástupcem dědiců Dr. Otto P-em, jeho bratrem, vyplacen, jak ve vyjádření dlužníka se uvádí. Tímto jednáním dlužníka za jednání o návrhu věřitelů na uvalení konkursu, tedy před prohlášením konkursu, zne-možněno bylo věřitelům z tohoto úpadcova jmění, kterého se jednání týká, dosáhnouti uspokojení pohledávek, a je proto jednání toto odporovatelné a, ježto takto jest osvědčen odpůrčí nárok (§ 30 (1) k. ř.), odpadá potřeba složení zálohy (§ 70 čís. (2) k. ř.). Je proto na prvním soudě, aby nyní, nehledě k požadavku složení zálohy, o návrhu stěžovatele na uvalení konkursu rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníka.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění, neboť jest přisvědčiti názoru rekursního soudu, že navrhovatel osvědčil odpůrčí nárok. I plnění dlužníkovi lze za předpokladu § 30 odst. (1) konk. ř. odporovati a domáhati se po případě toho, by podle § 42 konk. ř. bylo opětně plněno. Vyzvedl-li Dr. Otto P. jako zmocněnec stěžovatelův 5.655 Kč 27 h jako jeho dědický podíl, měl stěžovatel proti němu obligační nárok na vyplacení této částky podle § 1009 obč. zák., a šlo by proto nepochybně o plnění obligačního závazku Dr. Otto P. pokud se týče vyplacení zmíněné částky stěžovatelovi. Otázku, zda předpoklady § 30 odst. (1) konk. ř. jsou splněny, nelze řešiti v tomto řízení.

Čís. 11752.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

Nabyvatel směnky blankotradované jest nabyvatelem směnečným, originárním, a je chráněn proti námitkám z osob předchůdců podle zásady § 87 směn zák.

(Rozh. ze dne 16. června 1932, Rv I 1002/32.)

Směnečný platební příkaz procesní soud první stolice k námitkám žalovaných zrušil. O d v o l a c í s o u d ponechal směnečný platební příkaz v platnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvací soud správně vyslovil, že žalovaní v písemných námitkách netvrdili, že směnka nebyla převedena směnečně, nýbrž že šlo o pouhý

postup (cesi), při kterém by arci dlužníci mohli proti nabyvateli uplatnit všechny námitky, které jim příslušely proti původnímu věřiteli (postupiteli). Námitku postupu žalované směnky nelze zejména odvozovati z tvrzení námitek, že žalobkyně firmu M. financovala a všechny její pohledávky převzala k vymáhání. Ze směnky samé nelze usuzovati na převod mimosměnečný, neboť poslední indosament před indosamentem žalobkyně je blankoindosamentem, z něhož není zjevno, na koho jím směnka byla dále převedena. Byla-li tedy žalobkyně při podání žaloby v držení směnky, byla směnečným věřitelem (§ 32 sm. zák.). I když snad firma M. převedla směnku blankoindosovanou na žalobkyni i bez skripturního aktu, pouhou tradicí vlastnickou, tak zv. blankotradicí, mělo by to jen význam v poměru mezi ní a žalobkyní. Firma M. (blankotradent) nevstoupila ve směnečný závazek, nejsou na směnce podepsána a bylo by její ručení proti nabyvatelce (žalobkyni) za pravost a dobytost směnky posuzovati s hlediska občanského práva podle zásad o správě. Nabyvatel směnky blankotradované jest však nabyvatelem směnečným, originárním, a je chráněn proti námitkám z osob předchůdců podle zásady § 87 sm. zák. (srov. Hermann—Otavský, Československé právo směnečné z r. 1930 str. 79, Rouček, Československé právo směnečné z r. 1931 bod 123, Staub—Schranz, pozn. 4 při čl. 13). Nelze-li tedy vycházeti z předpokladu, že bylo nabyto směnky postupem, mohli by žalovaní proti žalobkyni uplatnit jen takové námitky, které plynou ze směnečného práva samého, tedy které podle zásad směnečného práva již svou povahou jsou absolutními, totiž působí proti každému, neb takové, které by jim příslušely přímo proti žalobkyni. Námitky onoho druhu žalovaní nevznesli. Omezili se v podstatě jen na tvrzení, že podle ujednání s firmou M. měly býti původní dvě směnky znějící na 2.000 a 3.500 Kč vráceny, stavše se jinakým opatřením bezcennými, že firma M. neprávem jednu z nich vyplnila na 5.400 Kč a zažalovala. To jsou však námitky, týkající se jen poměru mezi žalovanými a firmou M. Žalovaní mohli by ovšem tyto námitky uplatnit i proti žalobkyni jako směnečné věřitelce, kdyby byli prokázali, že při nabytí směnky věděla o ujednání s firmou M. (exceptio doli). V té příčině bylo však zjištěno, že firma M. při předání směnky žalobkyni nesdělila nic o svém poměru k žalovaným, že žalobkyně byla bezelstná a valutu firmě M. zaúčtovala.

Čís. 11753.

K návrhu na výplatu částek přikázaných v rozvrhovém usnesení jednotlivým oprávněným k hotovému zaplacení jest oprávněn i vydražitel, vystupuje-li jako postupník povinného, oprávněného v tomto případě k návrhu na provedení rozvrhového usnesení a na výplatu částek k výplatě přikázaných.

V otázce, zda klid řízení v odporové rozepři brání provedení rozvrhového usnesení podle § 236 odstavec první ex. ř. čili nic, jest třeba zjistiti (§ 55 ex. ř.), za jakých okolností, na jakou dobu a k jakému účelu byl ujednán.

(Rozh. ze dne 17. června 1932, R I 446/32.)